

ÀGATA (de mala gana): Bueno. (Ves per què no li porta ella mateixa!) Té, el teu esmorzar.

PERE MÀRTIR: No, si jo ja he esmorzat.

ÀGATA: Ah, sí? Oh... que en faré jo ara? Qui el vol? (*Tots diuen que ja en tenen.*) Té. (*Tornant al Pere Màrtir.*)

PERE MÀRTIR: Potser sí que hauré de menjar per força! (*Un xic sec.*) Queda-te'l tu, dona.

ÀGATA: Ja tinc allà el meu. Si no el prens el llenço.

CATARINA: No, borratxa!

PERE MÀRTIR (*contrariat*): Dóna-me'l, vaja.

ÀGATA (*rient despreciativa*): Que ets fi, minyó! Ja es veu, ja, que tens modos.

PERE MÀRTIR: És que, veuràs... (*Ella riu desdenyosa, apartant-se.*)

GREGORI: Res, que t'ha dit que no en tens, de modos, vet-ho aquí. (*Riu Catarina.*)

PERE MÀRTIR: És que no li he dat cap xasco jo an ella. (*Anant amb el plat cap allà a on és l'Àgata.*)

ÀGATA: Ca, no, ca! Si m'ha tirat floretes! (*Tots riuen.*)

LLUISETA (*a les dones*): Li ha dit pocs modos.

PERE MÀRTIR: No planto mai cap xasco a ningú jo: això vosaltres, que no us haveu mogut d'aquesta platja; que tinc més món, i m'he fet amb persones.

CATARINA: Amb males persones potser sí que t'hi has fet molt.

PERE MÀRTIR (*a Catarina*): M'he fet amb gent com... com tu.

GREGORI: Nosaltres no ens alabem d'enganyar a ningú, mai; i quan donem una paraula som formals. I n'hi ha d'altres...

PERE MÀRTIR: I què saps tu? Què saps tu?

BALTASANET: Vaja, a menjar i fora.

GREGORI: És que si ara jo et retragués les teves malifetes...

BALTASANET: Que callis. (*Tots el fan callar.*)

PERE MÀRTIR: Digue-ho; que ho digui. Si encara no ho saps tot, que te n'hi podria afegir una altra.